

1

Slnko ešte nevyšlo, nehybne sa uprene dívam do tmy. V izbe je chladno, snažím sa zohriať pod starou tenkou dekou, no čosi ma aj tak hreje až v končekoch prstov. Šťastie akoby bolo mojím druhým srdcom, čo mi do tela pumpuje hebké teplo. Keď zadržím dych, cítim v svaloch kratučké elektrické impulzy šťastia. Je to zvláštny a krásny pocit.

Ešte je privčas, aby som vstala. Nie je ani päť. Akokoľvek by som chcela, takto skoro nemôžem sadnúť na bicykel a vyraziť do stajne. Marianne by si myslela, že som sa zbláznila. Tramp sa mi túli k nohám. Opatrne sa prevrátim na druhý bok, aby som ho nezobudila. Márne. Zľakne sa a zoskočí z postele.

„Neboj sa, kamarát. To som len ja,“ zašepkám.

Začne búchať chvostom o dlážku. Potom vyskočí ku mne a o chvíľu už na líci cítim jeho drsný vlhký jazyk.

„Prestaň,“ zasmejem sa. „Dost!“

Keď sa Tramp preberie, už nemám na výber. Musím vstať. Neviem, či všetky psy sú rovnaké, alebo je to špecialita jazvečiekov, či dokonca len Trampova, neobsedí ani minútu. Keď ho nepustím von, vyciká sa na dlážku v byte

a bude sa hanbiť celý deň. Nechcem ho vystaviť takej mrzutosti – a napokon ani seba.

Rýchlo sa oblečiem. Šaty mám naukladané na dlážke. Po špičkách zídem po schodoch. Počujem, ako otec chrápe, ako motorová píla. Z Jožkovej malej izbičky nepočuť nič. Keď ho netrápia nočné mory, nevydá ani hláska.

Dnes je dobré ráno. V kuchyni sa nepovaľujú prázdne plechovky od piva a otec neleží rozvalený pred telkou. Síce mamin preplnený popolník smrdí, no umyla aspoň riad a dlážka je relatívne čistá. Takto to u nás býva už nejaký čas. Už ma to prestáva prekvapovať. Ale ani tak neverím, že to vydrží. Každé ráno vstávam v obavách, že zasa sa všetko zmení.

Tramp do mňa štuchá ňufákom, nech ho čím skôr pustím von. Odomknem, otvorím dvere a ovanie ma taká zima, že musí byť aspoň desať stupňov pod nulou. Trávu pokryla námraza, konáre stromov aj zábradlie sú biele, celý svet je zrazu biely a chrumkavý. Tramp vystrelí ako namydlený blesk.

„Upokoj sa,“ napomeniem ho.

Aby z kuchyne neušlo všetko teplo, rýchlo zatvorím dvere. Na Trampa už netreba dávať pozor. Keď sa vybehá, pribehne späť a bude skučať za dverami.

V chladničke je mlieko, maslo aj topený syr s krevetami. Ešte som si celkom nezvykla, že máme čo raňajkovať. Naďalej mi to pripadá ako malý zázrak. Opečiem si dva

krajce chleba, natriem ich syrom a postojačky zjem. Pre istotu natriem ešte dva chlebíky a vybehnem po schodoch. Ťažko povedať, kedy sa zobudí mama s tatom, a nechcem, aby Jožko musel čakať na nich hladný. Neraz sa to stalo a kedykoľvek sa to môže stať znova.

Jožko spí hlboko, cmúľa si prst. Má päť rokov a už by s tým mohol prestať, len neviem, ako ho od toho odnaučiť. Možno občas jednoducho potrebuje takúto útechu.

Opatrne si k nemu čupnem. Nakloním sa bližšie, cítim jeho teplý dych na líci. Keď ho vidím spinkať, mám slzy v očiach, so svojimi plavými kučerami vyzerá tak bezmocne – ako anjeli. Nikto mu nesmie ublížiť. Nikdy!

„Lúbim ťa,“ zašepkám.

Nechám mu chlebíky pri posteli. Určite si ešte niekoľko hodín pospí, možno sa dovedy vrátim.

Tramp príbehne na prvé zapísknutie. Predstava teplého domu mu vôbec nie je proti srsti. Navlečiem si rukavice, pod svoju obnosenú bundu natiahnem dva hrubé pulóvre, aby som nezmrzla. Okolo krku si obmotám šatku. Len tak sa nezahrejem, prvé kilometre mi bude zima.

Hoci do Vianoc zostáva ešte mesiac, väčšina obchodov už láka vianočnou výzdobou. Celý svet sa ligoce. Až keď vyjdem z centra, ubudne svetiel a na poslednom úseku k stajni už nesvieti jediná lampa. Všade vládne tma, štrk mi škripoce pod kolesami a vietor zavíja v korunách stromov. Vydechujem bielu paru.

V stajni ani v Marianninom dome sa nesvieti. Už je sedem hodín, teda čas nakrmiť koníky. Keď otvorím dvere do stajne, Uhorka zachrípnuto zaerdží, Lucifer sa pridá. Vzduch v stajni je teplý a vlhký. Žiarovka niekoľkokrát zažmurká, potom sa rozsvieti. Žmúrim s koníkmi do ostrého svetla.

„Dobré ráno, kamaráti moji,“ zašepkám.

Uhorka opäť zaerdží, kopytom udrie do steny. Trpezlivosť nie je jeho silná stránka. Keď je hladný, nič iné ho nezaujíma.

V rožnom boxe stojí Glimra. Pri pohľade na ňu zatajím dych. Jej malá, pekne tvarovaná hlávka s hrivou padajúcou do čela, nastraženými ušami a vždy pozorným pohľadom. Dostala som ju pred dvoma týždňami, ešte stále nemôžem uveriť, že je naozaj moja. Uhorka opäť udrie kopytom do steny, teraz silnejšie.

„Prestaň,“ zamrmlm. „Hneď dostaneš žrať.“

S nevôľou odtrhnem oči od Glimry a rýchlo vybehnem na povalu po seno. Uhorka opäť kopne, teraz už naozaj zúrivo.

„Raňajky sú na ceste,“ zahriaknem ho ostro. „Prestaň ma stresovať. Robím, čo môžem.“

Nasypem Uhorku aj Luciferovi dve vedrá ovsa. Pridám im aj proteínové pelety a minerály. Uhorku preto, lebo rastie, a Lucifer zasa tvrdo trénuje. Dantemu a Krabatovi musí stačiť ovos a minerály.

Potom konečne zavládne v stajni pokoj. Kone prežúva-

jú a ja mám čas prichystať na dvore kopy sena, rozdelenú na štyri časti. Glimra dostane seno do boxu, aby som ju mohla obriaďiť.

Opatrne otvorím dvierka a vstúpim ku Glimre. Usilujem sa nerobiť prudké pohyby a nemávať zbytočne rukami. Nevieť, čo zažila v predchádzajúcom živote, prečo je taká plachá a neustále v strehu, akoby čakala, že každú chvíľu sa stane niečo hrozná. Viem presne, ako sa cíti. Keď sa človek raz naučil, že musí byť v strehu, nie je ľahké uvoľniť sa a uveriť, že už nemusí dávať pozor, že už sa nemusí ničoho obávať. Preto ju chcem naučiť, aby mi verila a cítila sa v mojej prítomnosti bezpečne. Určite to bude ešte nejaký čas trvať. „Ahoj, dievčatko krásne,“ zašepkám. „Nemusíš sa báť, to som len ja.“

Glimra ma pozoruje, prežúvajúc ovos. Kýva na mňa ušami. Telo má napäté. Je pripravená na útek. Nepohnem sa z miesta, nepodídem bližšie, ani sa ju nepokúsím pohladkať. Len ju nehybne pozorujem.

„Najkrajší koník na svete,“ oslovím ju nežne. „Neboj sa ma. Neublížim ti.“

Samozrejme, o tom, či je naozaj najkrajšia, možno diskutovať. Veľa ľudí by so mnou nesúhlasilo. Čisto objektívne najkrajší v stajni je Mariannin drezúrny kôň Lucifer. Isidor bude raz možno ešte krajší, aspoň Marianne v to dúfa. No zatiaľ je len vychudnutý mladý kôň s dlhými kostnatými nohami a telom bez svalov. Na jar bude mať dva roky,

predpokladám, že Marianne na ňom začne jazdiť na jeseň, aby ho mohla predviesť na teste trojročných koní. Netuším, prečo ho voláme Uhorka, proste sme si zvykli. Krabat a Dante, koníky Annie a Linnéy sú pekné poníky, často sa umiestňujú na pretekoch.

Glimra nie je ani drezúrny kôň, ani poník, nie je ani slubný mladý kôň s dobrým rodokmeňom. Je proste len chudý a málo svalnatý arab so strapatou hrivou a vyplašeným pohľadom. Priveľký na poníka, no primalý na skutočného koňa. Vie toho málo – len kráčať, klusať a cváľať. A aj to je pre ňu výzva, pred všetkým má strach. Bojí sa poletujúceho lístia aj hlasného kriku.

„Dievčatko moje,“ usmejem sa.

Glimra prestane prežúvať a nastraží uši, ukradomky na mňa zagáni. Očividne som ju zaujala, no nie tak, aby sa dobrovoľne priblížila. Vyruší nás Uhorkin dupot. Kopne do steny. Už všetko zožral a chce ísť von – IHNEĎ!

Občas ma otravuje jeho netrpezlivá panovačnosť. Len čo mu niečo napadne, chce to okamžite. Vôbec ho netrápi, že ostatní sa mu musia prispôbiť. Predpokladám, že je len rozmazaný, nevychovaný konský tínedžer, ktorý vidí len seba. No aj tak mu ťažko odolať. Nenašli by ste prítulnejšieho koňa. Marianne hovorí, že Uhorka je dušou aj srdcom maznáčik, najradšej by sa jej určite nasťahoval do domu, ľahol si tam na koberček k pohovke a pred televízorom sa nechal škrabať za uša-

mi. Nepochybujem, že sa nemýli. Lahko si predstaviť, ako si s hlavou v jej lone spokojne prežúva jabĺčka, mrkvu a iné dobroty.

„Veď dobre,“ zamrmlam. „Hneď ťa pustím.“

Keď kone vybehnú do záhrady, konečne sa môžem venovať Glimre. Postavím ju k hadici a poriadne vykefujem. Nie je špinavá, ale naučila som sa, že takto sa rýchlejšie uvoľní. Najprv sa myká na všetky strany, tvári sa, že sa bojí kefy. Len čo sa upokojí, je jasné, že sa jej to páči. Ku koncu si to už užíva. A ja sa jej neustále nežne prihováram.

„Moje dievčatko, moja krásna Glimrička...“

Šťastie zo mňa kypí ako kola z čerstvo otvorenej fľašky. Existencia Glimry je čosi nadpozemské, neviem, ako sa s tým vyrovnáť. Nie som zvyknutá na šťastie, je to zvláštny pocit, až ma trochu desí. Občas mi napadne pochmúrna myšlienka, že určite sa niečo stane Jožkovi alebo mne – na odplatu za toto nečakané šťastie.

Glimra nie je len koník, je začiatok môjho nového života, o akom som sa ani neodvážila snívať. Moja detinská túžba po čomsi nedosiahnuteľnom sa zrazu stala realitou. Život mi ponúkol neuveriteľnú šancu a ja urobím všetko, ale naozaj všetko, aby som ju využila.

Opatrne položím na Glimrin chrbát sedlo a utiahnem remene. Vložím jej do úst zubadlo a vyvediem ju von. Už sa rozvidnieva, Marianne rozsvietila v kuchyni. Z okna vidí, že kone už pobehujú v záhrade, vie, že som ich nakr-

mila a postarala sa o ne. Môže tak pokojne raňajkovať. To je dobre. Moja vďačnosť prevyšuje Himaláje a každá drobná splátka ma veľmi teší. Bez jej pomoci by sa mi nič nespĺnilo, naďalej by som sa len motala okolo jazdeckej školy a obdivovala iných v sedle v nádeji, že mi aspoň dovoľia okefovať ich koňa alebo vyprázdniť fúrik s hnojom.

Raz som sa však bicyklovala popri Marianninom statku a zastala som, aby som obdivovala jej kone. Marianne si práve vyberala poštu, pozdravila ma a dali sme sa do reči. Nezvyknem sa rozprávať s inými ľuďmi, najmä nie s tými, ktorých nepoznám. No Marianne sa veľa pýtala a ja som nemohla neodpovedať, veď bolo jasné, že ma zaujali jej kone.

Po chvíli si vzdychla a poznamenala čosi o tom, aké je ťažké starať sa deň čo deň o toľko koní. Rýchlo som sa ponúkla, že jej pomôžem.

„Viem zametať aj kefovať. Môžem?“

Dodnes netuším, kde som nabrala tú odvahu, no ešteže som sa odvážila, lebo tak sa to celé začalo. Postupne som jej pomáhala čoraz častejšie a začala mi dôverovať.

Dnes mi za prácu aj platí, občas ma učí jazdiť na Luciferovi. Tie hodiny sú pre mňa vzácné ako najcennejší diamant. Na jeseň mi dokonca dovolila zúčastniť sa s ním na súťaži. A čo je najdôležitejšie – bez Marianny by som sa nikdy nedostala ku Glimre.

Občas – vlastne dosť často – si predstavujem, že je dob-

rá víla z rozprávky, ktorá svojou čarodejnou paličkou robí nemožné možným.

Glimra do mňa štuchne ňufákom, potom prekvapene ustúpi, akoby ju zaskočila vlastná dotieravosť.

„Nevieš sa dočkať?“ usmejem sa. „Tešíš sa do lesa?“

Vzduch je ešte vždy iskrivo svieži a trávnu pokrýva námraza. Zem je zmrznutá, môžeme len pomaly kráčať. Glimre tvrdá pôda vôbec neprekáža. Keď pritiahnem uzdu, trhne podráždene hlavou. Verím, že by sa jej zišlo poriadne si zacválať a vybiť zo seba energiu. Už sa skončila jeseň, keď sú polia ako stvorené na cval, teraz ich pokrývajú brázdy čiernej zeme tvrdej ako kameň. Ešteže pár kilometrov od nás je jazdecký klub, kde nám občas dovoľia zajazdiť si. Lucifer to potrebuje, aby sa udržal v kondícii, a Marianne sa dohodla s majiteľmi klubu.

Na dnes mi stačí hodinová prechádzka po lese, vyšťverať sa na niekoľko kopcov a obísť pár stromov, aby som prevetrala Glimru. Po celý čas sa jej prihovám. Keď sa vrátim k stajni, Marianne práve vynáša do smetí igelitku. Zbadá ma, počká, kým prídem bližšie.

„Takže ma ďalej rozmaznávaš?“ smeje sa. „A už si môžem aj pospať?“

Myknem plecami.

„Vstala som zavčasu a napadlo mi, že prídem dnes skôr.“

„Ako sa má princezná?“ kývne na Glimru

„Dobre. Len sa ešte nevie celkom uvoľniť.“